

J. Покорець

SECOND-CLASS POSTAGE PAID
AT CHESTER, PENNSYLVANIA

Я ДОРОГА ПРАВДА

І ЖИТЛЯ (ІСАНА 14:6)

ЧАСОЛІС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТИЯНСЬКОТ ДУМКИ

Bimonthly — THE MESSENGER of TRUTH — Vol. XXXIV

ч. 1-2 — Січень-Лютий

— 1960 —

January-February — № 1-2

ОРГАН УКРАЇНСЬКОГО МІСІОНО - БІБЛІНОГО ТОВАРИСТВА —
ОБ'ЄДНАННЯ ЕВАНГЕЛЬСЬКО - БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У П А С ІІ.

У ТӨБІ

Мій Боже, почуй, коли серце ридає,
Стомившись в життєвій тяжкій боротьбі;
Бо помочі в Тебе одного чекає,
Бо поміч і сила в одному Тобі.

В Тобі лиши одному, Спасителю, знаю,
Любов є безмірина, є сила в крові,
Є віра, ї надія, і милюсь без краю,
І спасіння мое — лиши в одному Тобі...

Другого, хто поміч дас, я не знаю,
Хто радість для серця пошле в скорбні дні;
В цім світі правдивого щастя немає,
Бо щастя і радість — в одному Тобі!

Життя тимчасове: так скоро минає,
Летить, проминає, неначе у сні;
Як квітка воно, відцвіте й засикає,
Все ж вічне, незмінне — в одному Тобі...

Тому дух мій рветься в небесну крайніу,
Де сліз вихе не буде, ні горя землі,
В утрачену, рідину, святу Батьківщину,
Щоб мати небесний спокій у Тобі...

Петро Косаль.

Із праці на писці Божій

КЕНЗАС СІТІ, США.

Із ласки Божої ми знов мали свята Різдва Христового з великими благословеннями радости в нашій церкві. Молодь і діти влаштували гарну святочну програму з декламаціями, розмовами і співами, з акомпаніментом музики для слави Божої та нашої спільноти урочистої радості.

При закінченні Богослужіння всі присутні отримали святочні подарунки, що їх приготувала управа недільної школи. Під час Різдвяних свят наша молодь і старші відвідали багато родин, несучи їм радісну вістку спасіння з традиційним співом коляди. Господь чудово благословив не тільки нас колядуючих, а також і тих, що були доброю волею та жертвували з виявами радости та співчуття для хворих і бідних за океаном. Наші діти подбали і про „Дитячого Приятели”, підтримуючи його свою скромною святочною пожертвою. При цім ми згадували любих діток за океаном, що не мають таких великих багатств духовної літератури, як ми тут, а особливо згадали всіх у нашій рідній Україні, де панує голод не тільки хліба, а жадоба почути й почитати слово Боже.

Віра Теслюк.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. На Різдвяні свята мали в нашій Церкві урочисте районове Богослужіння, на яке прибуло понад 100 гостей. Короткі привітання від своїх Церков склали пастори — Іван Беркута та Жабко-Потапович. Проповідували гості — із Клівланду Василь Гергель, із Ньюарку Володимир Домашовець. Молитвами служили брати — Василь Болюх і Михайло Березький. Склав свідчення та передав привіти з Флориди бр. Петро Бартків. Загальним співом провадив бр. Дмитро Гентош, а провід у Бо-

гослуженні тимав наш проводячий брат Ярослав Папроцький. Дуже радісно провели ми той благословений день. Це благословення збільшили наші любі сестри, що подбали про смачну та щедру вечерю. Гільйоном надалі про ці наші районові Богослужби.

Найменший.

ЗАХІД, ПАСПІ. Уздовж західного кінця Штатів, берегами Тихого океану, на дів'яти низеличих горах розкинулося досить велике місто Сієтл. Сама ця назва походить від колишніх мешканців цих сторін,aborigenів індіан та їхнього ватажка Сієтла. Разом із своїми околицями воно налічує біля 800 тисяч мешканців. Це число має міцну тенденцію збільшуватися. Тут зростає легка індустрія. Мешканці здебільшого скандинавці та німці. Отже тут переважає не католицизм, а протестантизм, а це створює особливу сприятливу атмосферу для поширення Слова Божого й серед наших українців.

Місто перетинає канал, що сполучує його з океаном. Крім того в самій середині міста є два чудові озера, що неначе вінцями, оточені зеленим та будовами, що малювничо відбиваються в водах блакитних озер. Чудові красвици приваблюють сюди туристів, а гарне підсонята та розвій індустрії та добре заробітки — притягають і наших земляків поселенців.

До порту віпливують кораблі, на щоглах яких можна побачити прапори з усіх кінців землі. На цих кораблях щораз прибувають новітні паломники, що й оселяються на цих чудових берегах Тихого океану.

Тож не диво, що серед цих паломників 20-го сторіччя чимало є й наших людей. Мене поінформовано, що тут є тепер наших українців до 300 родин. Серед них наших віруючих ще небагато.

(Продовження на стор. 12)

“I am the Way, the Truth, and the Life”
(John 14:6)

“THE MESSENGER OF TRUTH”

UKRAINIAN CHRISTIAN BIMONTLY

Subscription: 1 year \$3.00; half year \$1.50

Editor-Publisher: Pastor L. Zabko-Potapovich

VOL. XXXIII

Заснований 1 січня 1927 року в Зах. Україні

РІК 33

Адреса Редакції та Адміністрації журнала: “M E S S E N G E R O F T R U T H”,
247 EAST ROLAND ROAD, PARKSIDE, CHESTER, PA. — Telephone: TRemont 2-8142.
На цю адресу висилати літературний матеріал, листи, замовлення, зміни адрес, тощо.

Передплату та пожертви слати на скарбника: Mr. J. Piatkowski, P. O. Box 228, Freehold, N.J.

Ч. 1-2 — Січень-Лютій

— 1960 —

January-February — № 1-2

УТИКАЙТЕ!

Однією з найбільше пекучих проблем людства є питання атомної енергії. Безперечно, це є найбільше досягнення людського розуму на полі науки. Але воно сталося найбільшим прокляттям, яке людство коли переживало. Людина зловжила великий скарб для нищення себе та свого надбання, якого ще не було в його історії. Про атомну, водневу й кобальтову бомбу говориться усюди. Державні мужі думают, у який спосіб забезпечити свої народи перед можливою атакою країн тією страшною нищівною збросю.

Відомо, що в майбутньому жодні сховища не будуть задовільні перед атомною атакою та що найкраще, як буде можливо масово евакувати населення з загрожених просторів. Населення можна остерегти на шість годин перед атакою, щоб мешканці міста мали час залишити його перед небезпекою й утікати в безпечні місця.

Уявім собі жахливу картину загроженого нападом кількамільйонового міста після гудіння переразливих алярмових сирен. Уявім собі мешканців того міста в страшному страху, у метушні й у поспіху, щоб рятувати своє життя. Кожен від малого до старого шукатиме можливостей утечі, бо знає,

що як залишиться в місті, то його чекає неминуча смерть. Уявім собі батька, затурбованого страхом за свою родину; погляньмо на перелякану й стурбовану матір; там, знову, молоді син та донька поспішають на допомогу своїм немічним батькам; здорові мають допомагати хворим. Вулиці переповнені автами, мотоциклами та людьми. Усі втікають із міста... Поїзди переповнені, а літаки підносяться з летовищ із людьми й розлітаються немов сполохані ворони на всі сторони. Усюди чути стогні, страх і крик, який глухо видирається із грудей мешканців міста. Усі використовують кожну секунду для втечі.

Але, приятелю, ти уяви себе одним із мешканців того міста. Невже стояв би ти байдужий у вікні свого мешкання й сміявся б ти з людей? Невже не слухав би ти внутрішнього голосу: УТИКАЙ! Невже не прийняв би ти так важливого заклику? Невже ти не дбав би рятувати себе та не докладав би всіх зусиль, щоб вийти від неминучої заглади? Невже ти не рятував би свого життя, котре висіло б на волоску твого рішення; утікати й спастися, або зостатися й марно згинути? Тільки шість годин маєш до надуми.

Ні, я є більше ніж переконаний, що ти

„Я Дорога, й Правда, й Життя”
(Івана 14:6)

напевно не стояв би байдужий і не сміявся б зо своїх близкіх. Ти також любиш жити. У тебе є бажання й поривання за щасливим життям. Ти не любиш вмирати, а ще більше не любиш бути калікою. Ти напевно вживав би всіх можливих зусиль та засобів, щоб рятуватися від смерті.

Однак дозволь пригадати, що далеко гірший та страшніший від атомної атаки буде день, ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ СПРАВЕДЛИВОГО БОЖОГО ГНІВУ, який Господь Сам призначив в історії людства. Для всіх людей Він уможливив рятуунок від тієї страшної хвилини, даючи кожному не шість годин, але багато років, а якщо йде мова про все людство, то тисячі років, до надуми, щоб рішилтися втікати від дня, палаючого огнем і сіркою.

Остерігаючі сирени століттє гудуть переразливим голосом безперестанку на тривогу й закликають людей усіх віков до одинокого можливого місця спасіння — до Голгофського хреста. Одиноче місце, де можемо мати захист від Божого палкого гніву на всіх грішників, це місце під покровом крові нашого Спасителя, Ісуса Христа.

Як для майбутніх атомних атак, так і для години Божого страшного гніву, жодні сховища не будуть задовільні. Палкий огонь і справедливий суд знайде кожного грішника, що був байдужий до так великого та важливого Божого заклику — шукати захисту від карі, яка надходить, у Христі.

Тому ти надармо будуєш свої сховища. Вони стануться могилою для тебе. Сховища формальних релігій будуть далеко за слабі, щоб склонити в ту хвилину. Сховище фальшивих церков покаже себе нетривким і розпадеться в порох. Сховище удаваної побожності буде розірване на шматки й ні сліду не

зостанеться з нього. Сховище неправдивих наук про все-покриваочу Божу любов покаже себе будівлею з паперових ідей. Сховище обманної філософії принесе для тих, що туди втікали, тільки смерть і вічну загибель. Сховище добрих діл та заслуг і інших гуманних кличів покаже себе абсолютно за слабим перед силою Божого справедливого суду. Ані сховище самоправедності не зможе охоронити нікого, бо огонь Божого гніву випробує все й покаже, що ніякий людський витвір, ні жодний матеріал, ні жодна людська мудрість не витримає Божої справедливості та святості.

Нащо ж тобі надіялтися на своїх сховищах, які не принесуть тобі ніякої користі. Тільки одне для тебе зосталося; утікати в певне місце, бо там палкий гнів за гріхи людей вже пройшов дві тисячі років тому. Тож Голгофа не є казкою або вигадкою. Голгофа — це дійсність історична й фактична. Голгофа — це місце, яке Сам Бог приготовив для кожного грішника й туди закликає Він усіх людей.

Перед Голгофою люди втікали в непевні сховища лицемірства й самоправедності. Іван Христитель, побачивши їх і вказуючи на Боже Ягня, Яке гріх світу бере, говорить: „Роде змійний, — хто вас навчив утікати від гніву будучого? Отож, учиніть гідний плід покаяння!” Матв. 3:7-8. Бог все закликає людей до покаяння. І покаяння Він розуміє не тільки як жалування за гріх, але Він закликає зоставити гріх та місто заглади. Як ти хочеш знайти захист перед Божим гнівом, не думай як фарисеї та садукеї за часів Івана, що як вони охрищені й належать до якоїсь церкви, то вже суд їх обмине. „Учини гідний плід покаяння!” — зостав місто прокляття та загибелі, зостав своє грі-

ховне життя, що ним живеш. Ти мусиш зоставити все, що в тім місті ти чиниш. Ти мусиш покинути не тільки поодинокі гріхи, але й гріховний стан, у якому ти знаходишся. Ти мусиш розстatisя з гріхом у всякому вигляді, щоб мати діло зі святим та живим Богом. Тому не обманюй себе, бо як ти живеш свідомо чи несвідомо в грісі, чи ти чуєш тудіння Божих алярмових гудків чи навмисне затикаєш свої вуха, щоб їх не чути, — ти напевно загинеш, якщо позостанешся в грісі!

Тому я закликаю тебе сьогодні: утікай від вічної загибелі! Вибирай життя! Не оставайся ні на хвилинку в стані гріховнім і не чини гріха, бо день Божого палкого гніву вже надходить! Час дуже короткий, щоб стояти байдуже, вибирайся в дорогу вже, тепер!

Пам'ятай: — щоб дійсно спасти себе від смерті, ти не тільки мусиш РІШИТИ залишати місто загибелі, ти мусиш його вже тепер ПОКИНУТИ й ПІТИ до безпечного місця. Не спочивай у твоїй утечі, аж доки ти знайдешся в певних обіймах Господа Ісуса. Нехай нікто й ніщо не перешкодить тобі в твоїй утечі та не заманить тебе на манівці. Утікай просто до Ісуса й допевняйся того, щоб знайти правдивий спокій в Ньому Одному, бо тільки Він Один є певним місцем охорони перед вічною загибллю. Утікай за місто, утікай на Голгофу, утікай під хреста Христового, утікай до Ісуса, бо тільки в Ньому Одному ти знайдеш правдиву запоруку й захист перед вічною смертю. Він приймає кожного сьогодні, як і колись, якщо хто правдиво вчинив гідний плід покаяння і прилинув до Нього з вірою.

У давнину Господь остерігав міста, що чинили гріх і закликав до покаяння. Але, як вони не каялися, тоді Господь нищив ті міста, так що сліду з них

не стало. Так були знищені Содома й Гомора. Так провалився Сидон, Тир, Ніневія, Вавилон, Срусалим і інші великі й славні міста.

Вказуючи на минуле, Слово Боже остерігає перед майбутнім могутнім судом Божим та покаранням гріха на тих, що не прийняли Його ласки й доброти, але вибрали бути Його ворогами. Тепер Він дає можливість для кожного чоловіка на покаяння та на спасіння вірою в Христа, Його Сина.

Прочитаймо з увагою, що говорить слово Боже про той день палкого Божого гніву на нерозкаяний гріх усіх людей:

„Що ж ви будете чинити, як день навідання прийде, як погибель здалека надійде? Де захисту будете шукати, де подінете скарби ваші? Без Мене згорбите в оковах, поляжете між убитими” (Ісаї 10:3-4). „О, ридайте, бо день Божий близиться, — як опустошуюча сила рукою Всевишнього... Наступає день Господній, день гніву палкого, щоб обернути землю в пустиню й вигубити грішників на ній... Я скараю люд за зло, і безбожників за їхнє беззаконня; зроблю кінець гордіні пишних, і впокорю надутих гнобителів. Я вчиню так, що люди будуть дорожчі над золото чисте, і мужі дорожчі над золото о肥ське. Тим то Я потрясу небом, і земля порушиться зі свого місця від гніву палкого Господа Саваота в день палаючого гніву Його” (Ісаї 13:6, 9, 11-13).

„Оце попустошить Господь землю, і вчинить її неплідною; змінить вигляд її і розсіє все, що живе на ній. А що буде з народом, те саме й з священником; що буде слузі, те й панові його; що служебці, те й пані її; що з купуючим, те й з тим, хто продає; що боржникові, те й тому, хто дає позичку; що з лихварем, те й з даючим лихву. Земля опу-

стіс до щаду й мовби злуплена буде; бо Господь вирік це слово. Засумує, заніє, поникне, помарніє куля земна; поникнуть і ті, що звисока позирали на людей на землі. Бо земля вся зледаща під живучими на ній, вони бо переступили закони; змінили устави; зломали вічний заповіт. Тим то пожере прокляття землю, і живучі на ній відберуть кару; за те попалені осадники землі будуть, і небагато останеться людей" (Ісаї 24:1-6).

„УТИКАЙТЕ, РЯТУЙТЕ ЖИТЯ на ге, мізерне, як та деревина серед пустині" (Єремії 48:6). „ПОВІДКИДАЙТЕ ВІД СЕБЕ ВСІ ГРІХИ ВАШІ, якими ви грішили... Мені бо не люба смерть того, хто мусить умерти, говорить Господь Бог: „ОБЕРНІТЬСЯ І ЖИЙТЕ!" (Єзекіїла 18:31-32). „ПРИГОТОВСЬ ЗА-ЗАЛЕГІДЬ СТРІЧАТИ БОГА ТВОГО!" (Амоса 4:12).

„Ось бо Господь вийде з пробутку Свого, зійде вниз і візьме під ноги високих на землі. Гори розстануться під Ним і долини, як віск від огню, стопляться, мов ті води, що ллються згори" (Михея 1:3-4). „Горе тим, що задумують беззаконності, і вже на ложах своїх укладають ледаче, щоб довершити все те від ранку, від досвідку, — тому, що вони чують силу в руках своїх" Мих. 2:10). „Порозвалюю міста твої і порозбурюю твердині твої; чари з рук твоїх вирву, і вже не буде в тебе тих, що з хмар ворожать; ідоли твої і боввані твої вигублю з-посеред тебе... і в гніві та досаді помщуюся над народами непокірливими" (Михея 5:11-15).

„Ось бо настає день, палаючий як ніч; тоді всі горді й безбожні будуть наче солома, і спалить їх той день, бо настане так, що не оставить із них ні коріння, ні галуззя" (Малахії 4:1).

„Бо вже до коріння дерев і сокира приложена: кожне ж дерево, що доб-

ого плоду не родить, буде зрубане, та до огню буде вкинене" (Матв. 3:10). „Уважайте ж на себе, щоб ваші серця не обтяжувалися ненажерством та п'янством, і життєвими клопотами, і щоб день той на вас не прийшов несподівано, немов сітка; бо він прийде на всіх, що живуть на поверхні землі. Тож пильнуйте і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись та стати перед Сином Людським" (Луки 1:34-36).

„А полохливим, і невірним, і мерзким, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям, — їхня частина в озерах, що горить огнем і сіркою!" „Ото незабаром приходжу, і зо Мною заплата Моя, щоб віддати кожному згідно з ділами його" (Об'явл. 21:8, 22:12).

ТЕПЕР ЩЕ ЧАС БОЖКОЇ ЛАСКИ, ТЕПЕР ЩЕ ДЕНЬ СПАСІННЯ, — тепер ще можна покаятися й уникнути страшної і вічної загибелі! ПРИЛИНЬ ДО ХРИСТА! А він дасть тобі певний і непохитний захист під Своїми всемогутніми крилами. Він прийняв смерть за нас, і Він — Одинокий захист для кожного, хто з вірою прибігає до Нього, щоб прийняти спасіння.

„БО ЗАПЛАТА ЗА ГРІХ — СМЕРТЬ, А ДАР ЛАСКИ БОЖКОЇ — ВІЧНЕ ЖИТЯ В ХРИСТІ ІСУСІ, ГОСПОДІ НАШІМ!" (Римлян 6:23).

Він із любов'ю ніжно закликає: „ПРИЙДИ!" „А ТОГО, ХТО ДО МЕНЕ ПРИХОДИТЬ, Я НЕ ВІЖЕНУ ГЕТЬ!" (Івана 6:37).

Володимир Домашовець.

УКРАЇНСЬКА КОРЕСПОНДЕНЦІЙНА БІБЛІЙНА ШКОЛА

Хто цікавиться біблійними викладами, нехай негайно пише на адресу:

Rev. V. Domashovetz
44 Pine Grove Terrace,
Newark 6, N. J., U. S. A.

ДІФРОГА

„Я — дорога" (Ів. 14:6).

Видатний китайський мудрець Лао-тзе, що жив у 7-му віці до Різдва Христового, у своїй книзі „Тао-те-кінг" залишив нам слідуючу глибоку думку: „Існує все наповнююча, уповні досконала істота, Котра раніше була Все. Вона існує в величній тиші. Вона вічна і незмінна, і проникає скрізь без опору. Її можна було б розглядати, як Творця світу. Її імення я не знаю, і найохочіше називаю її — Дорога".

Ісус Христос, у Своїй прощальній бесіді з учнями, на питання Хоми: „Ми не знаємо, Господи, куди йдеш; як же можемо знати дорогу?" — відповів:

„Я — дорога, і правда, їй життя. До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене".

У наш вік, коли не тільки земна куля, але й духовне життя на ній зрізане дорогами, доріжками, стежками різного напрямку, істина, проголошена Христом, освітлює єдиний правдивий керунок, що провадить до благословленої, вічної мети.

Христос — дорога до виявлення нам Бога.

Залишаючи в давнину браму Едему, люди винесли в серцях своїх надзвичайної вартості для нащадків коштовність, а саме: певну, чітку, ясну свідомість існування нашого Бога. Червоною ниткою проходить вона в віках роду людського.

Історія барвисто розповідає нам про мужів, котрих ця свідомість підійняла на височину героїв духа. Зоресяйну в протязі людського буття, її не в стані окутати темрявою безвірництва жодні сили атеїзму.

Любуючись красою творчості всесві-

ту, захоплюючись високим розумом і дивною гармонійністю в улаштуванні його, душа людська, у благоговінні схильючись перед генієм Творця, з трепетнінням шукає можливості пізнання Його, наблизитись до Всемогутнього.

Бог не залишає людей без світла Своїх вказівок та об'явлень. Він відкриває Авраама в вигляді подорожнього, відкривається Мойсеєві в вигляді вогністого полум'я, супроводить у пустині Ізраїля в вигляді хмарного й вогняного стовпа.

Людина ж прагнула більшого, так широ висловленого Мойсеєм: „Покажи ж мені славу Твою!" (2 Мойс. 33:18). І, до можливої міри, Бог ішов на зустріч проханням, але при цьому застережував: „Не можна тобі бачити лиць Мое: бо не житиме вже людина, що бачила лиць Мое" (2 Мойс. 33:20). Наслідок гріхопадіння людини давали себе глибоко відчувати при наближенні її до Бога. Сходячи на гору Сінай, щоб оголосити Ізраїлю Свої заповіді, Господь наказує Мойсеєві: „І положи граници людям з усіх боків, говорючи: „Остерегайтесь сходити на гору і доторкнутися до країв. Хто доторкнеться до гори, тому смерть" (2 Мойс. 19:12).

Де та дорога, що запровадила б нас у присутність Господню? Хто задоволив би страту душі нашої виявленням її Бога?

Через Христа Ісуса Бог уможливив світові бажаній доступ до Нього. У Боголюдині відкрив Себе Невидимий, в образі, найкраще нашему зрозумінню доступному: „Ніхто Бога ніколи не бачив, — Однороджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був" (Іван 1:18).

Христос — дорога до ласки

На горі Сінай Бог — законодавець і судя. У видінні пророкові Ісаї Він не-досяжний у Своїй святості. У Старому

Заповіті Бог відкривається нам таким всемогутнім, таким справедливим, таким бездоганним, що смертний мешканець землі, зі своєю обмеженістю, зі своїми недоліками чується перед Ним, за правдивим висловом Авраама: „Я ж земля і порох” (1 Мойс. 18:27). Хвилювання пророка Ісаї, в часі видіння Господньої слави, так властиве душі нашій, коли ми заглиблюємося у святі сторінки Старого Заповіту: „Горе мені! погибель моя! я бо людина з нечистими устами, я живу між людьми з нечистими губами, — а це ж очі мої бачили Господа сил небесних” (Іс. 6:5).

Христос підійняв нас із пороху гріха, підніс нас із низин загубленості, урятав від вічного загину: „Бо явилася Божа ласка, що спасає всіх людей” (Тит. 2:11).

Ласка — визначає люб'язність, милість, добросердість. У Христі Бог вивів до світу повноту Своєї люб'язності, милости, добросердістю. Через Христа лежить дорога з долин земних до престолу ласки на небесах. Через Нього, за ласкою Своєю, Небесний Отец удостоїв нас, чужих закону і обітниць Його, високої чести всиновлення: „А всім тим, що Його прийняли, дало міць дітьми Божими стати, тим, що вірять у ймення Його” (Іван 1:12).

Христос — дорога до ідеалу досконалості.

Людині, як тій рослині, властивий закон геліотропізму*). Різниця тут лише в тому, що рослина тягнеться до світла, а людина до досконалості.

Нам приемна витонченість, що її знаходимо в оточуючій нас природі. Нам мила бездоганність будови фізичної. Нас

бавить інтелігенція духа. У житті людини часто сточується запекла боротьба за оволодіння хоч незначною часткою цього коштовного скарбу.

Ми вже затримувалися перед височиною досконалості Божої. Який разючий контраст із власними намаганнями людськими в цьому напрямку!

А Христос закликає: „Будьте ви досконалі, як досконалій Отець ваш небесний” (Мтв. 6:48). Як же ж обмеженій людській істоті, з її численними вадами, допускатися хоч би і мрії про досягнення так незрівняної краси?

Дяка Богові, Він не лише вказує мету, але й дає до розпорядження нашого засоби досягнення її. У листі ап. Павла до коринтян, що, знаходячись у морально дефектному оточенні, шукали вишого, кращого, правдивого життя. Дух Святий подбав про залишення Свого яскравого променя, що скерував би ці щірі шукання на властиву їм дорогу: „Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимося всі на славу Господню, я зміняємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього” (2 Кор. 3:18).

Пригадуємо, тут не йде мова про самопіднесення, про покладання на свою волю чи про копіювання чиєїсь добросердістю в боротьбі зі своїми злими нахилами та низькими інстинктами.

Людські різноманітні спроби само-вдосконалення із роду в рід терплять крах.

Христос Господь — дорога до досконалості. Взірець досконалості — Його кришталево чисте життя, Його благодійна наука. Якщо підемо цією Дорогою, якщо Він буде ідеалом нашої душі, якщо Його наука буде мірилом нашого поводження, а Його життя битиме потужним джерелом у житті нашому, — ми вступимо в щасливий стан духової еволюції—зміни, благословленного

*) Геліотропізм — властивість рослин тягнутися до світла (позитивний гел.) чи відхилятися від нього (негативний геліотр.).

переображення в омріяний образ „від слави на славу”.

Христос — дорога до вігности з Богом.

Дорога всесвіту, життєва дорога наша виходять із цієї головної Дороги: „Бо все з Нього, через Нього і для Нього”, — стверджує ап. Павла (Рим. 11:36).

Люди будують і свої власні дороги. Не можна тут відмовити хистові людського розуму. Гарні плани, багато праці, велика самопожертва. Трудність лише в тому, що людські дороги надзвичай короткі, не досягають неба. Релігійна людина, йдучи такою людською выбрукованою дорогою, неминуче стратить із поля зору дорогу поза межами світу цього. Непевність спасіння, непевність вічного життя часті супутники на цих дорогах.

Тому-то сьогодні не тільки духовне, а й політичне становище світу в сліпому куті. Тому-то за наших днів, при високому розвиткові науки й техніки, спостерігається стрімкий занепад у ділянці культури, моралі і духа, цих основних складників здорового, квітучого людського життя.

Стародавня дорога буддизму скеровує лише до розчинення в небутті „нірвані”. Іслам кидає мухаммедан у непрохідні нетрі мішанини арабських чуттєвих передань і залишає на роздоріжжі Мекки. Певні християнські течії розвивали до Бога цілу сітку стежок через різних святих, так що й досвідченій вірючій душі не легко зорієнтуватися в своїй подорожі до неба. Матеріалізм, що не визнає ні неба над нами, ані вічності перед нами, прокладає власну згубну дорогу — дорогу життя рослинного, безнадійного тваринного скіння, животіння.

Але людська душа прагне справж-

СВІТЛОСТІ В ТЕМРЯВІ

Спомин із останньої війни
8.

Сповідь смертника.

Другого дня по таборовому викладі, коли я прийшов до коменданта, той сказав мені, що один із полонених, що був на моєму викладі, просить дати йому довший час для якоїсь розмови. Ім'я полоненого — Остап Рябокінь. Він полковник совєтської армії, із кубанських козаків. Потрапив він до Дрогобича випадково й тепер чекає або переводу до іншого табору, або звільнення з неволі; просьба від нього про таке звільнення прийнято давно, і тепер іде розслід у його справі. Тож тим часом він прагне говорити зо мною.

Мене спровадили до окремої кімнати, у якій мене вже чекав полонений.

Це був високий стрункий чоловік, чисто одягнений, із чорними вусами, що, наперекір совєтським тодішнім звичаям, різко відрізняли його від беззвуних постатей. Мав вигляд справжнього запорожця, бож і походив від славних січовиків. Його гарне обличчя виглядало надзвичайно мальовничо та мужньо завдяки червоній різкій близні, що довгою стрічкою від лівої скроні переходила вдолину праворуч, перетинаючи щоку, обидві губі та праве підборіддя. Я згадав, що це перетяте обличчя я

нього царства світла. І єдиною, правдивою, хоч і вузькою, дорогою до Нього є Ісус Христос. Він обіймає Собою все „і все в Нім стоїть”. У Ньому надія, добро і краса. Його ідеї — саме життя і вічність.

„Я знову прийду і заберу вас до Себе, щоб де Я — були й ви”, — радісна, благословенна, правдива й повна для вірних щастя обітниця Христа (Іван 14:3).

Ів. Беркута.

вже декілька разів бачив у таборі. Натурально, думав, що то найправдоподібніше слід рані від шаблі під час бою.

Полковник тримався надзвичайно скромно та гарно. Зараз же пояснив мені, зауваживши мое зацікавлення його колишньою раною:

„Думаєте, певно, що то мене якийсь німець так рубонув. Ні, це свій так... Слідчий судя так віддячив мені за мою вірність пролетарському урядові та за мою щиру службу нагородив такою пам'яткою... залізною лінійкою під час допиту так мене почастував... І ще потім примусив підписати, що то я сам себе необережно поранив у п'яному нібито стані...”

Рябокінь гарною співучою українською мовою розповів, що був на двох моїх викладах; чув, як Господь Бог відповідав мені та й багатьом іншим на молитви; і ось тепер прийшов розповісти, як він до остаточного переконання прийшов, що дійсно Всешишній є, і завжди був, і що Він і йому, Рябоконеві, один раз відповів так виразно, так достеменно, так становчо...

„Уліті 1941 року під тяжкими вдарами німецьких змоторизованих сил ми відступали від Збруча. Коли переходили вночі через містечко Я. на північ від Кам'янця, я на кільканадцять хвилин вступив до хатини мосії тещі, що жила там. Догонив потім свій полк і пішов із ним далі на схід.

Усе, стративши голову та розум, тікало перед німцями. Так дійшли ми аж до Дніпра. Сталося так, що нашому полкові треба було переходити через Черкаси, отже те місто, де жила моя дружина з дітьми. Тож, випередивши трохи мій полк, я заїхав додому. Перебув у дома тільки одну ніч, на протязі якої ми всі не спали, а ввесь час говорили та радились. А вранці знов погнав я за полком.

Точилися криваві бої. Цілі армії, оточувані німцями, йшли до неволі. Здебільшого це були українці, білоруси та кавказці, що не бажали битися за Сталіна, за Росію й за росіян. Лише за два тижні прилучився я до своїх недобитків.

Коли ми були під Лубнями, мені наказано було з'явитися до штабу дивізії. Я негайно прибув туди, а там, як грім із ясного неба, упало на мене страшне обвинувачення: мене оскаржено за дезертирство, за втечу з полку, під час якої теж декілька соток козаків утікло геть. Надаремно я вияснював, тлумачив, просив і допоминався справедливости. Під арештом мене погнали автом на схід. Сидів я деякий час у військовій в'язниці над Волгою, а потім, коли німці наблизилися й туди, перевезли мене аж до Азії. Почалися допити, дошукування та тортури. Не тільки мене, заслуженого полковника та посідача соєтських орденів, але ще й старших від мене, і більш заслужених, трактували як останню худобу: зневажали, ображали, а потім ще гірше — били, мордували, калічили й навіть забивали на смерть. Ото тоді цю пам'ятку на щоці дістав. Бойових полковників і генералів, узятих із фронту та обвинувачених у найгірших злочинах, про які вони самі поняття не мали, трактували гірше пісів: їхніми орденами били їх „по морді”, збивали до непритомності й відсилали до в'язничних камер збитих, у крові; їх приносили в ряднах — із вибитими зубами, поломаними ребрами, покаліченіх і напівмертвих...

Щоночі відбувалися ці допити, а потім і суди. Засуджували на смерть і щоночі засуджених розстрілювали... Удень ми тримтили й чекали з жахом ночі.. чули несамовиті крики вбиваних і стріли, заглушувані галасом моторів... Щоночі брали когось на розстріл, і

стари й молоді бойові офіцери божеволіли від жаху... Коли так поводилися з офіцерами, то можете собі уявити, що робили з звичайними рядовими солдатами: вони гинули сотками й тисячами...

У маленькій в'язничній камері, у якій за старих царських часів сидів звичайно тільки один в'язень, нас було й по п'ятеро й по десятеро й навіть більше. Бувало часами так багато заарештованих, що нам не тільки що лежати або сидіти, а навіть і стояти не було де... Збиті вкупу, як бидло, ми пообростали бородами, похудли, та були подібні до прокажених, бо більшість хворіла на коросту...

Настав час, коли й мене викликали на суд... Це була коротка глумлива комедія, під час якої мені й слова не дозволено сказати. По п'яти хвилинах процесу мене було засуджено на кару смерті...

У цей час нас було в камері шестero. Усі — смертники... Щоночі ми чекали смерті... Найстрашніше та найрозпучливіше було те, що ні до нас, ні від нас не йшли жодні листи та жодні вістки. Усі зв'язки не тільки з родинами, але і з усім зовнішнім світом були перервані. Ми вже були мертві, бо нічого про життя не знали.

У цей жахливий час, коли всі шляхи земні були перетяті, раптом мені відкрився шлях до... до неба... до Господа Бога...

Коли я ще малим був, пам'ятаю, моя мама завжди мені про Бога говорила... Коли я виходив на війну, старенька випроваджувала мене зо слізами та з просльбою... молитися. Вона казала мені, щоб я не забував про Бога та до Нього звертався, якщо мені буде тяжко... Та я про її прохання забув. І ніколи не моловся, хоч і знат про молитву... Раптом Сам Бог нагадав про мамине bla-

гання.

Однієї ночі ми прокинулися від страшного крику та лайки. Кричав один майор, молодий і активний колись комуніст, а тепер також смертник. А кричав він на старого полковника, що стояв на колінах у кутку камери...

„Га, молиться!!! Бач, який побожний виявився! до Бога кличеш, заразо! Де ж він є, той твій Бог? І ти віриш, що він тебе почус, прийме твою молитву? Ах, ти...” — огидною лайкою на Господа Бога й на богомільця захлинувався оскаженій майор...

А полковник довший час, не звертаючи уваги на крик, продовжував молитися. Нарешті майорові надокучило лаятися, і він почав сміятися, глузуючи з полковника... А той поволі піднісся й заплаканими очима дивився на нас, криво всміхаючись...

„Ну, що ж, і ти віриш, що твій Бог тебе почус та тобі допоможе?” — глувував далі майор. Полковник помовчав трохи, а тоді химерним зором повів по нас усіх і тихо, але твердо та становчо вимовив:

„Так, вірю. Вірю і знаю, що Він є, і що Він почус мене, і що Він поможе мені...” І почав укладатися на підлозі до сну... Майор ще деякий час лаявся та насліхався, а потім затих... Тієї ночі нікого не кликали ні на допит, ні на розстріл.

А наступної ночі повторилося те саме: знов полковник почав молитися, а майор накинувся на нього й на Бога з проклонами... І так було щоночі...

А за три тижні покликали полковника до канцелярії, і то вдень. По п'ятині він повернувся до камери й почав спішно збиратися в дорогу: його було помилувано, і він мусів іти десь на фронт... Коли він прощався з майором, то подивився йому просто до очей і тихо сказав:

„Мені шкора вас, майоре. Я... я прошу вас: моліться. І вірте, що Бог може й вас спасті...” Те саме говорив він і до нас усіх. Майор мовчки дивився йому вслід, а потім спустив голову додолу й не лаявся вже... Щоночі когось забирали, а до камери приходили свіжі смертники. Часто ми згадували проміж себе про полковника та про його молитву. Майор мовчки слухав...

А однієї ночі я прокинувся від якогось шльохання та скавучання... Я підніс голову і побачив (щоночі світло в камері не згасало): майор стояв навколошках у тому самому кутку, де колись клячав полковник, і... і молився. Так, виразно майор молився, що я чув не тільки шепотіння, але й слова окрім доносилися до моїх вух: майор просив Господа про спасіння, благав про чудо... Бож тільки одне Боже чудо могло його врятувати...

Крім мене й майора тоді в камері було ще восьмеро нових смертників. Серед них був і славетній лікар-хірург, засуджений на кару смерті за дві невдалі операції, що він їх перевів над тяжко пораненими комуністичними провідниками. У одного були відрівані обидві ноги й рука, а в другого розпоротий живіт, із якого вийшли кішки... Тому що обидва померли, лікар був осуждений, як саботажник...

Його принесли вдень до камери тяжко збитого на допиті. Ми з майором обмили його та відступили йому місце на койці. Уночі, коли майор пішов молитися в куток, а я дивився на нього через напізваплющені очі, піdnіssя на койці лікар і сів. Він довго дивився на майора, а потім склав руки на колінах, заплющив очі й почав... почав молитися...

Далі буде.

Л. Жабко-Потапович.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

(Продовження зо стор. 2)

то, проте маємо надію, що їх тут буде згодом більше.

Першими прибули сюди члени родини М. Панченків. За ними примандрували інші. Між ними прибув і я з моєю родиною. Господь поклав декому з нас відкрити тут Богослуження українських баптистів. Зійшлися, помолилися, порадилися, і Бог почав Свою працю. Порозумілися з нашим Українським Об'єднанням Церков, і воно прислали нам брата Теслюка з Кензас Сіті. Цілий тиждень на початку листопада ми провели з братом Теслюком у благословенних Богослужбах нашою рідною мовою.

У суботу 7 листопада мали ми перше ділове зібрання, на якому вибрали за проводячого бр. М. Панченка, а до по-помочі йому Комітет і двох дияконів. Присутніх було тим часом 14 членів. Радісно і спокійно брат Теслюк провадив наради, що схвалили заснувати над берегами Тихого океану Першу Українську Баптистську Церкву. У неділю 8 листопада цей початок праці Божої був увінчаний урочистим актом святого хрещення. Був охрищений перший пioner тутешнього євангельського руху. Ним був брат Дмитро Лукаш, що побажав прилучитися до новозаснованої Української Баптистської Церкви. Мали ми потім і Вечерю Господню. А потім у домі Олекси й Катерини Тритяків мали спільну вечерю любови. Великим благословенням позначилися початки праці Божої серед українців Західного побережжя! Слава Господеві за це!

Олекса Тритяк.

КРУМЛИН. Ряд урочистих Богослужень ми мали під час Різдвяних свят у нашому гарному великому новому молитовному дому. Братья Павло Бартків та Іван Беркута тримали провід у

Богослуженнях, під час яких служили довшими та коротшими проповідями брати — Василь Гергель та Аркадій Мулько, гості — перший із Клівленду, другий — із Пітсбургом. Брали участь у свідченнях брати — Ярослав Папроцький, проводячий Церкви в Філіадельфії, та редактор „Післанця Правди” Л. Жабко-Потапович. Дуже гарно співав наш місцевий хор під проводом бр. І. Беркути, а також чудово грали оркестра гармоністів під проводом брата Ярослава Віскупського. Виповнили теж різдвяну програму діти, декламуючи гарні вірші. Як завжди чудово декламував Льоня Катеринчук, якому Господь дав великий дар проповідувати своїми віршами. У неділю 27-го грудня закінчили свята спільною „вечерою любові”, яку старанно приготували наші сестри.

Учасник.

НЬЮАРК. У неділю 27 грудня ми мали урочисте та гарне велике Богослуження в нашій Церкві. Ми не можемо поскаржитися на мале число слухачів під час наших Богослужень, але на цей раз і наші сподівання, що прибудуть численні слухачі Слова Божого, були зрушенні дійсністю: прибуло стільки людей, що велика заля була переповнена майже до останнього місця. Під проводом брата В. Домашовця, нашого пастора,увесь вечір проминув, як чудове видиво. Усі були насычені духовно вщерть. Слава Господеві, Який піддержує Свое діло в нашему великому місті!

Один.

ЧЕСТЕР. На Різдвяni свята мали ми ряд Богослужень, на яких і дорослі й малі служили своїми дарами, що підносили урочистий настрій. Присутніх було стільки, що наш малий чепурний молитовний дім ледве міг їх вмістити. Тож на свято Нового Року мусіли ми наше районове Богослуження відбувати в в-

(Продовження на стор. 20)

ПОДОРОЖ НА ЗАХІД

Минулого року, з ласки Божої, я мав можливість відбути три довші подорожі, проповідуючи Євангелію Христову для спасіння і зміцнення діла Божого серед нашого Братства.

Першу подорож разпочав я в днях 2-7 червня минулого літа в зв'язку з за-прошенням від трьох Церков у Західній Канаді: Сван Рівер, Гасс і Беніто. Зробивши майже 1.600 миль, я щасливо прибув 4-го червня до Гасс на однотижневий духовнобудуючий З'їзд, який розпочався в суботу 6-го червня. Віруючі місцевої Церкви дружні й охочі до діла Божого на чолі зі своїм пастором С. Сковородьком; тому їхній молитовний дім був заповнений майже на кожному Богослуженні. Господь ряснно благословив радістю й духовним піднесенням Свій народ у спільноті при Словах великої благодаті. У неділю ми мали аж троє зібрань і вечерю любови при великому числі гостей, прибулих здалека і зблизька.

СВАН РІВЕР. Туди прибув я в середу 10-го червня на відкриття духовнобудуючого з'їзду. У неділю було багато приявних, які споживали духовний хліб радості в Дусі Святім на всіх трьох Богослуженнях. Чудово співав місцевий хор під проводом бр. М. Лисака. Так само й загальний спів Церкви під проводом пресвітера Церкви Л. Коровника підносив усіх вірних до вишні небесної хвали. І так відбулась багата спільна гостина за столами братньої любові. Чудові благословення й велика радість з'єднували дітей Божих для крашого служення Господеві.

БЕНІТО. Туди прибув я 13-го червня. Там мені довелось служити трьома проповідями, які були рекордовані до радіопередачі, що її провадять браття Бенітської Церкви на чолі зі своїм пре-

світером бр. Родою. Увечорі того самого дня при гарній погоді урочисто заповнився слухачами великий молитовний дім і чудовою Божою ласкою многі серця скрушилися для покаяння та посвячення. Господь був прославлений, і Церква раділа в піднесенні святого Духа.

**

Мою другу подорож розпочав я 28-го серпня в п'ятницю, а в суботу прибув я до Чікаго, де, після короткого відпочинку в родині Блонських, Господь дарував мені ласку і благословення служити проповідлю для радіонадавання, яке провадить з великим успіхом невтомний працівник на ниві Божій пастор О. Гарбузюк. У неділю довелось мені служити словом Господнім аж три рази в Першій Українській Баптистській Церкві. Як у молитовні домі, так і у парку — під відкритим небом, Господь ряснно благословив спільність служения цієї найбільшої Церкви серед нашого Братства в США. Із волі Божої згадана Церква має в одній особі обдарованого здібностями пастора й диригента бр. І. Поліщук, який при допомозі членів Церкви, підготовив до мистецького рівня церковний хор, що чудово славить Господа не тільки в своїй церкві, а також і по радіо. За допомогою фонографічних платівок їхній церковний спів лунає по всьому світі.

У понеділок 31-го серпня Господь дарував мені благословенну спільність із дітьми Вожими на вечірному Богослуженні в Українській Баптистській Церкві в Детройті. Брати й сестри на чолі з своїм пастором В. Бурою згromadiлись особливо цього вечора не тільки для зустрічі зо мною, але й для доцільного духовного підкріplення через слово Боже і спільну молитву.

У вівторок 1-го вересня загостив я до братів в Клівленді, де пережив я рів-

но ж хвилини спільнії радості на вечірніх Богослуженнях, як в Українській Баптистській Церкві, так і в російській. Брати А. Перехрест і В. Гергель працюють із Божим благословенням в проводі Церкви серед українського населення, а брат В. Копань серед росіян.

У суботу 5-го вересня прибув я до Честеру на 13-ту Конференцію нашого Об'єднання. Це була остаточна ціль моєї подорожі. Сотні віруючих, делегатів і гостей, з'їхались із різних сторін. Цим разом здається було найбільше число гостей із Канади, що їх очолювали визначні брати: голова Східньо-Канадійського Укр. Бап. Об'єднання З. Речун-Панько і редактор „Християнського Вісника” М. Подворняк. Це ж була для мене, як рівно ж і для всіх, велико-благословенна нагода зустрічі, що з'єднувалася нас у Христі Ісусі в усіх Конференційних нарадах і урочистих Богослуженнях.

**

Листопада 6-го на запрошення віруючих із міста Сієтл, як рівно ж з уповноваження Комітету нашого Об'єднання, я вибрався знов уже в третю далеку подорож на західне побережжя американського континенту. Майже понад дві тисячі миль, швидким поїздом, по сніжно-морозній дорозі, через скелі, гори і долини, а навіть через дикі безлюдні пустині „спішив” я майже 38 годин до Сієтл. Це була моя перша подорож на Захід, і найдовша для мене.

Щасливо на третій день прибув до вищезгаданого портового міста. На станції зустрів мене бр. Н. Фріман-Панченко, і його власною автоколесницею покотились ми чистими вулицями міста в напрямку його резиденції. У домі брата я вперше познайомився з його милими батьками та рідними — із братом і сестрою. А через кілька днів прилетіла літаком із Польщі їхня найстарша донь-

ка-сестра, при чому збільшилось мое знайомство в їх родині. На Богослуженнях, а особливо при формальнім заснуванні Першої Української Баптистської Церкви в Сієтл, я близче познайомився з родинами: Ващенко, Погрібні, Яценко, Фареник, Кисіль, Броніцкі, а також з самотним братом Д. Лукашем, який то-

жливості місійної праці. Там є пекуча потреба місіонера, який міг би обслуговувати наразі такі місця: Сієтл, Окланд і Лос Анджелес. Сієтл є дуже добрим центром духовної праці, бо Церква прогресує, і як я тепер довідався, брати вже набули свій власний молитовний дім. Церква має молодь і хор, а також і недільну школу. Можливо, що туди переїде ще багато наших людей, бо там добрі заробітки, приступні харчові ціни й доми та дуже гарний клімат.

На кінці цих рядків прийшли мені на думку наказуючі святі слова Господа Ісуса Христа: „Ідіть же, навчайте всі народи...” (Мат. 28:19), або знов слова Господні: „Жнива багато, робітника ж мало. Просіть Господа жнива, щоб вислав женців на жниво своє” (Мат. 9:37-38). Господь Той Самий і сьогодні. До одних Він говорить: Ідіть! А другим Він каже: Моліться, або — жертвуйте! Добрих жертводавців, щиріх дателів любить Бог, говорить А. Павло. Поле духовної праці велике серед нашого народу, але робітників мало. Усюди є потреба проповідників — духовних працівників для поширення діла Божого, для спасіння гинучих людей. А проте так мало старання, так мало молитов і жертвенности є з боку багатьох братів і сестер дітей Божих. „Ідіть!” — але ж, як підуть, коли не будуть післані, говорить Ап. Павло. Просіть Господа жнива, щоб вислав робітників і допоміг в їхніх потребах, побудивши серця багатьох братів і сестер для щирої жертвенности на діло Боже серед нашого народу.

M. Теслюк

Хрищення в Сієтл.

ді ж заявив бажання вступити в завіт із Господом через святе за вірою хрещення. У неділю 15-го листопада на урочистому Богослуженні, яке було сполучене з актом св. хрещення і Вечерою Господньою, ми вдвох увійшли до води, як колись ап. Пилип і евнук, і Господь звершив чин святого хрещення та прийняття брата до новозаснованої Церкви.

На протязі десяти днів Господь забагачував Своїми рясними благословеннями нашу спільність при словах Євангелії. Віруючі брати й сестри дружно з'єдналися в одну святу родину для поширення діла Божого серед українського населення там. Це є наразі найсильніша громада на західному побережжі між Лос Анджелес в Каліфорнії та Ванкувером у Канаді, де є великі мо-

Комітет УМБТва-Об'єдн. Церков звертає увагу всіх віруючих на Сієтл у штаті Вашингтон, і на потребу допомогти молодій громаді. Читайте заклик на стор. 19 і 20.

ВІСТІ
УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНО - БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА - ОБ'ЄДНАННЯ
СВАНГЕЛЬСЬКО - БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У ПАСПІ

СПРАВОЗДАННЯ ГОЛОВНОЇ КАСИ:

До каси УМБТва - Об'єднання Церков вплинули дальші пожертви, членські вкладки, а також передплата на журнали та різні датки на нижче зазначені цілі (у доллярах):

На місійну працю: Об'єднання Сестер при УМБТ 100, Бераха Бапт. Церква Бріджтон 25, Анна Журинська 10, Квінтон Бапт. Церква 40, Сестри Пітсбург. Україн. Бапт. Церкви 10.29, Україн. Церква Нью-Йорк схов. 500. вона ж 19.25, Гурток Сест. Україн. Бапт. Церкви Честер для Еллісів у Африці 15, Гурток Сестер Україн. Бапт. Церкви Філадельфія 15, Сестри Церкви Крумлін 5, Знана Богові душа 10, Гурток Сестер Майємі 20, Україн. Бапт. Церква Гартфорд 70, І. Гарний 25, В. Максим 12, Україн. Бапт. Церква Крумлін 50, Яків Репокіс 10, Україн. Бапт. Церква Сієтл 10, Об'єдн. Сестер при УМБТ 50, Родина Ф. Мазур 20, Фр. Дорожовський 30, Україн. Бапт. Церква Нью-Йорк 20.70, Америк. Бапт. Церква Віри Нед. Школа 50, Бераха Бапт. Церква Бріджтон 25, Рейм. Журинський 10, Америк. Бапт. Церква Віри 145, Бераха Бапт. Церква 150, Україн. Бапт. Церква Сієтл 10.30, Родина В. Бартиш 25, Україн. Бапт. Церква Майємі Флорида 20, Родина Василь Мазур 10, Сес. В. Софронова 5, В. Мороз 5, М. Новак 5, Україн. Бапт. Церква Міннеаполіс 10, Знана Богові Бед. 10, Родина Іл. Дендряк 70, Америк. Бапт. Церква Віри 145, Сес. А. Сокіл 10, Україн. Бапт. Церква Честер 13, Павло Бартків 200.

На бідних, сиріт, удів і слабих: Україн. Бапт. Церква Ньюарк 19.10, Україн. Бапт. Церква Чікаго 403.05, Недільна Школа діти 13, Україн. Бапт. Церква

Філадельфія 8.30, М. Ясінський 5, Кензас для бідних у Німеччині 35, Україн. Бапт. Церква Пітсбург 15, Марія Перетятко 10, Фр. Дорожовський 30, Петро Парницький 10, Україн. Бапт. Церква Ніягара Фолс для Окренця 10, Україн. Бапт. Церква Ньюарк 19.33, Л. Волотовський для Окренця 5, Мих. Ясінський 1, Україн. Бапт. Церква Кензас Сіті — для хворих скитальців у Німеччині — збірка з коляди: В. Велтерлін 7, Др. Т. Трусевич 5, Родина Божан 5, Родина Федин 5, Родина Теслюк 7, Род. Шульских 3, Н. Янчишин 3, Род. О. Венські 2.50, Род. Домановські 2, Род. Білик 2, Род. Баян 2, Род. Музуків 2, Род. Ярема 2, Род. Косик 2, Род. Яремко 2, Род. Дідіян 1, Род. Зальош 1, Род. Мікулинецькі 1, Род. П. Левуш 1, Род. П. Шульські 1, Род. Пелешко 1, Род. Боруцькі 1, Род. Мякиш 1, Надія Теслюк 1, М. Евлосевич 1, разом зібрано коляди 61.50, Україн. Бапт. Церква Крумлін 15, Україн. Бапт. Церква Ніягара Фолс Сестри для Окренця 10, Родина А. Лонгінов 3, Ілько Дендряк для бр. Семенини 10, Україн. Бапт. Церква Філадельфія 8.80, Україн. Бапт. Церква Честер 18.

На Біблійний Інститут ув Аргентіні: І. Гарний 25, Сестра Т. Марчук 20, М. Сорант 5, Т. Войцеховська 5, А. Кравець 6, Яр. Швець 50, В. Тарновик 20, І. Лісийчук 15, Дм. Колішко 30, Гр. Домашовець 20, В. Гануляк 30, М. Клуннецький 5, М. Подворняк 10, Ілько Дендряк 20.

На різні цілі: Яків Сокіл на Зірку 2, Петро Парницький на Дорогу Правди 10, М. Греценюк на Крумлінську Церкву 5, Україн. Бапт. Церква Кензас Сіті на Дитячого Приятели 4.50, на той же

журнал П. Яценко 6, Україн. Бапт. Церква Чікаго на Дорогу Правди 60.51, Олена Чернова — на делегата на Всесвіт. Конгрес Баптистів у Бразилії 25, на Христ. Вісник 5, на Дорогу Правди 25, Україн. Цер. Нью-Йорк на Дор. Пр. 25.

На місійний журнал „Післанець Правди“: І. Хоменко 5, Марія Мельник 10, М. Холєвка 5, М. Ткачук 2, Г. Чаприна 2, М. Петрів 2, Ст. Оліва 2, С. Осадчий 2, Молодь і діти Нед. Школи Україн. Бапт. Церкви Честер 50, Дм. Колішко 10, М. Лукіянчук 3, А. Ткачук 2, Марія Перетятко 5, М. Пиріжок 2, В. Покій 10, Фр. Дорожовський 5, С. Гераль 5, Род. М. Березькі 5, М. Гус 5, Кс. Мацків 5, М. Ганецький 5, Свящ. Йов Радзивіл 3, А. Косців 5, А. Росяк 3, Вол. Боровський 1, Гр. Фраймак 2, М. Гриценюк 5, І. Земляний 3, Род. В. Бартиш 5, Єва Славник 5, Юл. Іллюшік 6, П. Антонюк 4, Д. Лисенко 5, Марія Сорант 5, Гелен Каро 5, Т. Марчук 5, А. Лонгінов 2, К. Дус 10, М. Червінський 5, В. Цимбалістий 5, І. Остапенко 5, І. Соловей 5, Род. Чикалюк 3, Яків Репокіс 3, Андрій Галич 3, Як. Димітро 3, П. Трилінський 2.80, М. Топольницький 2, Анна Щавель 5.60, М. Топольницький 2, І. Тарасюк 2, від нього ж 14.50, разом із Англії 26, Родина Примак 3, К. Лемцьо 5, А. Кущель 6, Іван Думич 4, Україн. Бапт. Церква Ніягара Фолс 5, В. Заїка 3, Надія Васильків 5, П. Коваль 5,

„Милосердний буде благословений, бо спомагає вбогому хлібом своїм“, Прим. 22:9; „Хто вбогому дає, не знаємі нужди“, Прим. 28:27; „Дайте ви їм їсти“, Луки 14:16.

Усі пожертви та вкладки її передплату на журнали посилайте на адресу:

Mr. John Piatkowski, P. O. Box 228,
Freehold, N. J., U. S. A.

Обов'язково зазначайте в Ваших листах і на чеках або грошових переказах, на яку ціль посилаєте Вашу пожертву.

Об'єднання Сестер

при УМБТві-Об'єднанні Церков

КАСОВЕ СПРАВОЗДАННЯ СЕСТЕР

До каси Об'єднання Сестер вплинули такі пожертви та вкладки (у доллярах):

Жіночий Гурток у Чікаго 10, с. Вікторія Ганецька 15, с. А. Косців, Жіночий Гурток у Ньюарку 20, с. Анна Гораль 5, с. П. Юнка 5, с. Богуслава Жабко-Потапович 5, с. Марія Габриш 2, с. К. П'ятковська 10, с. Оксана Чикалюк 5, с. Юлія Бартиш 5, с. Розалія Гентош 5, с. Ф. Березька 5, Сес. Честеру 10.

Дякуймо Богові за ревних Сестер, що вони своїми дарами підтримують працю Божу, піддержуючи матеріально, повністю або частково, аж трьох місіонерів на Скитальнщині. Закликаємо Сестер, що ще не приєдналися до Божої праці, аби вони чи через свої гуртки при Церквах, чи безпосередньо до нас — надсилали свої пожертви та таким чином спричинилися до поширення Царства Божого на землі.

Усім, хто досі жертвував на святе діло, дякуємо в імені Господа Спаса! Нехай Господь стократно віддасть за їхню поміч! Жертвуйте далі на Його роботу!

Усі пожертви посилайте на адресу:
Mrs. F. Bereska, 827—65th Ave.
Philadelphia 20, Pa.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Через технічні перешкоди до цього числа не ввійшли цінні твори бр. Гр. Домашовця, бр. І. Тарасюка та ін., що вже були складені. Усі вони підуть у наступному числі. Через ті ж перешкоди не ввійшли численні оголошення про журнали, книжки, трактати та різні вістки, розшуки, зміни адрес тощо.

Якщо прагнете, щоб зміст журнала був більший, жертвуйте на нього більше та щедріше.

У ПУЩАХ І В БАГНАХ

Повість

7

Старий Савчук не спав із тяжким сном прислуховувався до виття собак. І раніш бувало, що собаки ночами скигліли та жалібно чи тривожно вили. Проте Савчук раніш не звертав на це уваги, хоч баби й казали, що те виття пророкує якийсь смуток, нещастя чи смерть. Адже Савчук знов, що собакам або холодно, або вони голодні, абож чують зовків тощо... І продовжував спати. Тепер же не те: серце йому колотилося й до горла підходив плач... Щоночі так прокидався він і годинами крутівся на ліжку...

Здавалося, що все по-старому котилося, як і раніш: косовиці, потім жнива; потім праці коло полотен, коло худоби. Господарка була повна добра. Тільки б жити та того добра вживати. Так ні, щось перешкоджало... Від самої смерті та похорону Олесі щось у хуторській машині Савчуків зіпсувалося... Почалося з того, що молодший син Василь із дружиною Тетяною почали часто виїжджати з хутора до батьків Тетяни. Пояснювали це тим, що їм тяжко глядіти на порожнє подвір'я, по якому колись бігала Олеська. До Савчуків же доходили чутки, що вони поважно зв'язалися з штундами... Друге — це Мотря, жінка старшого сина Пилипа. Вона почала десь напиватися. А тоді кричала, плаکала, качалася по траві та дерла на собі волосся. При цьому голосила про якийсь гріх і ревла на ввесь хутір.

Третє — сама стара Савчукова, Настя... Вона теж частіше почала заглядати до чарки. Спробував Савчук її стримувати, не слухалася. Одного разу він загрозив їй, що битиме. Вона химерно зневажливим зором скинула на нього, а тоді поволі та виразно порадила йому:

„Тільки не мене битимеш... піди та побий свою Катерину, оту, що під лісом...”

Савчук оставбурів. Поволі спустив вдолину руку, що вже була підноситися...

Нічого не сказав жінці, відійшов мовчки від неї. А серце колотилося, як не самовите, і гарячий сором заливав і тіло, і, здається, і душу... Так, значить, його таємниця перестала бути такою, усі про неї знали. Тож тоді він почав помічати, що й три дочки, і жонаті сини, і навіть найменший Михась не так до нього відносяться, як раніш. Недовіра, холод і відчудження поросло поміж членами його родини та ним. А як було добре колись? Чи не можна б було того минулого повернути назад? Савчук Клім вирішив діяти...

Він, як колись, закликав усю родину до церкви. Поїхали трьома бричками. У церкві вислухали службу Божу, потім панахиду за покійну Олесю. Потім роздав Савчук багату милостиню жебракам за спокій душі Олесі. А ще потім поїхали назад, а за ними сам піп із причтом. Відслужили на хуторі молебна; піп покропив усю хату та всю господарку свячену водою. Потім разом їшли обід. Савчук запрошує усю родину до забуття всього минулого та закликав до нового життя... Випили, поїли. Потім духовенство поїхало, щедро нагороджене. А Савчук сів за стіл і казав подати собі Біблію. Хотів було читати, та раптом сталося щось несамовите... Підпіта Настя встала, видерла йому Біблію з рук і кинула на підлогу. Дочки повставали та й пішли з хати. За ними пішли сини з невістками. Залишився сам Савчук, а з ним тільки Михась, що заплаканими очима сумно дивився на тата... Потім пішло все щораз гірше... Ах, які тяжкі спомини!...

Собаки знов почали заводити. Савчук

устав, пішов надвір. Густа передосіння мряка була в душі господаря... Накричав на собак, порозганяв їх, і поволі пішов до хати... Ліг на ліжку та почав думати про далеке минуле... Та вже ніколи не повернеться... Хто ж то винен тому, що сталося? Хто спричинив усю цю розруху? Як повернути назад час, минуле життя, радість, щастя?

Раптом Савчук здригнувся: під вікном стояв хтось, щільно до шиби прилинувши обличчям. Клім зірвався на ноги. Збоку підійшов до вікна, і тільки тоді пізнав розчураний чуб старшого сина Пилипа.

„Сліте, тату? Відчиніть скоріше”... У Савчука знов заколоталося тривожно серце: „Ось воно, починається”... метнулася в голові страшна думка...

Пилип увійшов до кімнати й сів на лаві. І обхопив голову руками.

„Що з тобою? Слабий? Чи що сталося?” — тривожно запитав сина.

„Сталося”... Пилип зняв руки з голови й його тінь уставилася в батька:

„Сталося... Тату, страшне сталося... Олеся не сама вмерла... Отруїли її”...

„Що ти верзеш? хто отруїв? як? коли?”, — безглуздо запитав Клім, відчуваючи тільки одне: жах перед ноєнкою, що мала впасти на його стару голову так, як колись жахливі вістки падали на голову нещасливого Йова. Неначе грім...

„Опам'ятайся, що тобі? Іди спати. Сам не спиш, і іншим не дасш”...

„Так отруїли... із моєю Мотрею разом... Удвох отруїли... гриби мухомори настоювали на оцеті та й поїли Олесю”...

Савчукові враз здалося, що земля під ногами хитається... Він сам захитався і сів на ліжко...

(Далі буде)

Л. Жабко-Потапович.

З ІВЕРІЇ ЕНІНІ

Дорогі в Господі Брати та Сестри!

Лініє декілька місяців тому в місті Сієтл, на Західному тихоокеанському побережжі штату Вашингтон, зродилась Українська Євангельсько-Баптистська Церква, заложивши порожнє місце в нашому СВ'ЄДНАННІ. Але ми, не звертаючи уваги на такий короткий час зачнування нашої Громади і не зважаючи на те, що наші всі члени, без винятку, — нові іммігранти і то, що деякі з них

Новонабутій дім молитви в Сієтлі.

Перед домом гляди громади.

приїхали до Америки лише декілька років тому, проте ми рішили купити молитовний будинок, щоб мати постійне місце на наші зібрання і цим самим провадити обширнішу духовну працю для слави Господа і Спасителя Ісуса Христа серед нашого народу.

Але тому, що ми не в силі дати більшого завдатку, то відсотки випозичених в банку грошей перевищують виплатчення будинку. Отже це змушує нас звернутися до Вас за БРАТЬЮЮ допомогою, щоб ви, керуючись своїм сумлінням і достатками, пішли нам назустріч і склали свої щедрі пожертви на ціль купівлі молитового дому в м. Сієтл.

Моліться за нас і за діло Боже, як з Сієтлі, так і по всьому Західному ти-хоокеанському побережжі.

Пожертви посилайте на адресу скарбника Об'єднання Церков, бр. І. П'ятковського: P. O. Box 228, Freehold, N. J.

Адреса нашої громади така:

Mr. Nick Freeman,

1103 West 61st St., Seattle 7, Wash.

Комітет Церкви.

Президія Комітету УМБТва-Об'єднання Церков звертається до всіх Церков Об'єднання та до всіх окремих віруючих у всій Америці — відповісти як най-швидше та найщедріше на прохання нової молодої Церкви в Сієтлі.

Допоможімо нашій наймолодшій громаді над Тихим океаном, і тим підтримаймо благословенну Богу працю серед нашого українського народу на далекому Заході.

Комітет УМБТва-Об'єднання

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

(Продовження зо стор. 13)

ликій американській Церкві на 7-ій вулиці. Урочиста програма, у якій брали участь здебільшого сестри та діти, проїшла з великим благословенням. Чудовою грою на бандурі та співом під її звуки, а також надхненою проповіддю служив брат Володимир Домашовець, що з родиною та в супроводі декількох віруючих прибув із Ньюарку. За столи до спільноти вечері засіло біля 200 душ. Наші сестри та брати щиро попрацювали, і всі гості від'їздили, насичені їжею — духовною й тілесною. Були присутні пастори дооколичніх Церков.

Присутній.

НЬЮ-ЙОРК. Наші Богослуження в

невеличкій залі кожного ранку в неділю відбуваються регулярно та дуже гарно. Прибувають не тільки наші члени, але й деякі гости, що уважно слухають Слово Боже. Допомагають нам у праці Вожій у цьому сучасному Вільяндіоні, головним чином, віруючі судьї Церкви в Ньюарку. Але прибувають також і дальші гости — із Філадельфії, Крумліна та Честеру. Тож часами служать словом брати — Ів. Беркута, Павло Бартків, Ярослав Папроцький, що привозять із собою теж віруючих із їхніх Церков, Богослужби по півдні відбуваються тепер у залі на 14-ій вулиці, у домі ч. 242, від години 5-ої. Тож віруючі в Нью-Йорку дбають про те, аби світло Христове не гасло в цьому 10-тимільйоновому місті.

Останньою неділі 24 січня служив Словом брат Л. Жабко-Потапович на теми — „Антисемітизм і християнство” та „Сучасний Ерихон”. Проводячий Церкви в Нью-Йорку, наш знаний скарбник Сб'єднання та Українського Місійно-Біблійного Товариства, брат Іван П'ятковський щонеділі прибуває з своєю ревною дружиною до Нью-Йорку та дбає про те, щоб огонь Слова Божого горів і світив у цьому місті.

Гість.

Передплату та пожертви на „Післанця Правди” — чеки, грошеві перекази, тощо висилайте скарбникові на адресу:

Mr. J. Piatkowski, P. O. Box 228,
FREEHOLD, N. J.

Рукописи, листування, зміни адрес і замовлення на „Післанця Правди” посыльайте на адресу:

„Messenger of Truth”,
247 East Roland Road
Parkside, Chester, Pa. U. S. A.

„Післанець Правди” — орган Українського Місійно-Біблійного Товариства — Об'єднання Євангельсько-Баптистських Церков у ПАСІІ.

Презес УМБТ-ва Об. Церков:
Павло Бартків
Редакт.-видавець: Л. Жабко-Потапович
Співредактор: Ред. Колегія